

mig at gjøre til den ærede Indenrigsminister, som
 ganske viist ikke er tilstede, men som maaste nok
 alligevel vil faae denne Udtalelse at se. — Jeg
 har endnu kun ganske lidt at tilføie, idet jeg skal
 sige, at jeg agter at stemme for alle de Ændrings-
 forslag, der ere stillede, enten af hele Udvalget,
 eller af Flertallet; men der er et lille Ændrings-
 forslag, der er kommet ind i det allerfidsste Die-
 blik, som har overrasket mig noget. Det er stillet
 af den meget ærede Ordfører, og jeg kan ikke
 negte, at det undrede mig noget, thi efter en tid-
 ligere Forhandling her i Thinget blev det afstemt,
 endogfaa ved Navneopraab og vedtaget efter, at
 den ærede Ordfører havde udtalt sig saaledes, at
 det ved denne Afstemning skulde være afgjort, at
 Kontoen til Remontering skal betragtes som obli-
 gatorisk. Den ærede Ordfører tror altsaa ikke, at
 vor Afstemning staa fast, siden han yderligere
 ved denne Leilighed har stillet det Ændringsfor-
 slag, at Kontoen skal affattes saaledes, at der i
 Stedet for „Remontering“ skal staa „Remontering,
 indtil et Belp af“. Det kan ikke negtes, at det
 ved denne Affattelse ser ud, som om der ikke
 kunde være nogen Tvivl, da der staa „indtil“,
 og vi have et temmelig friskt Exempel paa, hvad
 der virkelig efter min Mening kan ligge i Ordet
 „indtil“, idet vi jo have forhandlet om Theater-
 loven af 1870, ifølge hvilken Ministeriet fik Be-
 myndigelse til at yde et Tilskud af „indtil“ en
 vis Sum til det kongelige Theater, naar der
 andeksteds fra blev ydet „mindst“ saa og saa
 meget. Jeg tror, at det, der staa der, maa
 fortolkes saaledes, at det er et Bidrag; der kan
 ikke være nogen Tale om nogen Pris; hvad der
 ikke kommer paa den ene Maade, maa komme paa
 den anden Maade. Men her er ikke Tale om,
 at Staten skulde yde et større eller mindre Bidrag
 til Remontering, men Talen er ligefrem om Re-
 monteringen i det Hele taget. Der findes nemlig
 en Bestemmelse i Hærløven, der siger, at der skal
 holdes saa og saa mange Heste, og jeg tror, at
 det er Krigsministerens Pligt at holde Tallet fuldt
 saa vidt muligt. Jeg skulde alligevel med
 Fornøstelse have stent for den ærede Ordførers
 Ændringsforslag, og jeg skal gjøre det endnu,
 hvis han kan overbevise mig om, at jeg har Urret;
 men for Dieblikket kan jeg ikke se andet, end at der,
 hvis dette Ændringsforslag bliver vedtaget, vil komme
 en Uoverensstemmelse ind i Finantsloven, ja end-
 ogsaa en Modsigelse i den samme Paragraf. Der
 staa nemlig neden under den samme Paragraf en
 Anmærkning, der siger: „Den større Udgift, som
 paa nogle af de foransførte Konti maatte blive
 nødvendig paa Grund af, at de virkelige Priser
 i Finantsaaret overstige de anslaaede, kan afholdes
 uden særlig Tillægsbevilling“. Det vil altsaa af-
 hænge af Priserne — det er jo aabenbart, at
 man ikke kan vide i Forveien, hvad Hestene ville
 koste —, om Summen er anslaaet rigtig eller ikke.
 Jeg kan ikke sige Andet, end at, hvis Summen

virkelig skulde være slaaet fast som obligatorisk,
 maatte der i Anmærkningen være tilføjet efter
 „den større Udgift, som paa nogle af de foran-
 førte Konti“: „undtagen Konto H. a.“ (Ordfø-
 føreren: Det er en fuldstændig Misfor-
 staaelse)... eller ogsaa maatte man lade An-
 mærkningen fuldstændig udgaa, det forstaa-
 sig, den Udvei har man ogsaa. Jeg skal iøvrigt
 tage saa let derpaa som muligt, idet den ærede
 Ordfører meget godt veed, at det er et mindre
 Mellemværende, men paa den anden Side kan jeg
 iøvrigt efter hele min tidligere Stilling til denne
 Sag ikke Andet end undlade at stemme for Æn-
 dringsforslaget. Jeg tror, at det heller ikke er
 nogen god Sparformelighed, der er viist ved saa-
 ledes at sætte Belpet ned, virkelig sætte det ned;
 thi vel er det sandt, at der ikke staa Noget i
 Hærløven om, hvor gamle Hestene skulde være,
 men de skulde i ethvert Fald være brugbare, og
 naar vi engang faae Krig, og der saa er alt for
 mange gamle Heste, vil man meget hurtigt paa en
 Tid, da Hestepriiserne ere høie, komme til at skaffe
 paa een Gang en ikke ubetydelig Mængde, og disse
 ville ikke kunne blive tilstrækkelig tilkredne. Deraf
 følger, at de hurtigt blive opslidte, saa jeg tror,
 at der ikke vil vise sig nogen Belparelse i Tidens
 Længde. Jeg skal minde om, at for to Aar siden
 nectop ved Begyndelsen af et Aftensmøde lige som
 nu forhandlede her i Folkethinget med Krigs-
 ministerens Formand et Forslag, der var stillet
 af Flertallet, og som angik Kjøbenhavns Væbning.
 Der blev afstemt derover, og først blev der afgivet
 et utilstrækkeligt Antal Stemmer. Smidlerid fandt
 den ærede Ordfører — som jeg gjerne ønskede skulde
 høre, hvad jeg sagde —, at det i og for sig var
 mindre væsentligt og af personlig Godhed for den
 daværende Minister henstillede han, om man ikke
 skulde stemme derfor. Det forekommer mig, at
 den høitærede Minister, som vi efter Alt, hvad
 der kan skjønnes, ikke tør vente at se meget længe
 i vor Midte eller i denne Sal, og som dog ved
 en vis anden Leilighed, nemlig ved den militære
 Straffeløvs Behandling, har viist en ikke ringe
 Smødefommen mod dette Thing, kunde fortjene en
 lignende Gadeau, om jeg maa bruge dette Udtryk,
 og jeg vil derfor henstille til den ærede Ordfører,
 om han ikke kunde være tilbøielig til at benytte
 denne smukke Leilighed til at vise sig paa en lig-
 nende Maade mod den nuværende Krigsminister og
 henstille, at dette Forslag ikke var saa væsentligt,
 og derfor enten tage det tilbage eller stille det
 mere frit hen. Jeg skulde ikke være kommen med
 disse Uttringer, hvis jeg havde troet, at den ærede
 Minister selv havde taget Ordet, men efter den
 Erklæring, vi hørte i Formiddagsmødet af den
 høitærede Conseilpræsident, tør vi ikke vente det,
 og efter min hele Stilling til denne Sag har jeg
 derfor tilladt mig at gjøre en saadan Henstilling
 i al Venfabelighed til den ærede Ordfører.